

עפ"ג 24796/06/20 - פאדי חג'אזי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייטים
עפ"ג 24796-06-20 חג'אזי(אסיר) נ' מדינת ישראל 09 יולי 2020

בפני הרכב כבוד השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]
א. לוי, שופט
ע. ורבנר, שופטת
המערער

פאדי חג'אזי (אסיר)
ע"י ב"כ עוה"ד מג'יד חג'אזי

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)
ע"י ב"כ עוה"ד שרון איל

נגד
המשיבה

הודעת ערעור מיום 10.6.20 על גזר-דינו של בית-משפט השלום בעכו (כב' השופטת ג'ני טנוס) מיום 3.5.20 ב-ת"פ 17925-07-19.

פסק דין

השופט א. לוי:

כללי

פאדי חג'אזי, המערער בערעור שלפנינו, הורשע, על-סמך הודאתו, לפני בית-משפט השלום בעכו (השופטת הנכבדת ג'ני טנוס), בת"פ 17925-07-19 מיום 3.5.20, בעבירות שעניין **החזקת נשק שלא כדין**, בניגוד לסעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**") **והחזקת חלק של נשק או תחמושת**, לפי סעיף 144(א) סיפא לחוק.

בגין הרשעתו בדין, הוטלו עליו **15 חודשי מאסר לריצוי בפועל** בניכוי תקופת מעצרו ועונשי מאסר על-תנאי לבל יעבור עבירות נשק. עם חומרת העונש אשר הוטל עליו לא השלים המערער ובאמצעות סנגורו המלומד, עו"ד מג'יד חג'אזי, ערער עליו לפנינו.

עובדות ההרשעה

עובדות הרשעת המערער היו אלו -

ביום 17.6.19 נמצא המערער יושב בפתח חוות-סוסים בטמרה כשהוא מחזיק על רגלו באקדח חצי אוטומטי מסוג CZ מודל 75 כשבתוכו מחסנית תואמת טעונה ב-15 כדורים בעלי קוטר 9 מ"מ במצב "הכנס".

נימוקי גזר-הדין

בית-המשפט קמא ציין בגזר-דינו שהמערער חטא בביצוע עבירות חמורות; עמד על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות (שלום הציבור ובטחונו והצורך למגר את תופעת האלימות הגואה תוך היזקקות לנשק חם מה שגורם לפגיעה בשלומם, בגופם ובשלוות נפשם של חברי-הציבור ואף לקיפוח חי-אדם). בית-המשפט קמא עמד על כך, ששיקולי הלימה, כך בהתאם להלכה הפסוקה, מחייבים העדפת האינטרס הציבורי על-פני האינטרס האישי של הנאשם ושהענישה הראויה כוללת מאסר לריצוי בפועל גם כשמדובר במי שעומד לדין לראשונה.

בית-המשפט קמא לא התעלם מכך, שהיו מקרים שבהם הוטלו עונשי מאסר בעבודות שירות בגין החזקת אקדח שלא כחוק במקרים בהם נאשמים ללא עבר פללי הודו במיוחד להם, נטלו אחריות על מעשיהם ושירות המבחן סיפק תסקיר חיובי בעניינם. עם זאת, בית-המשפט קמא הבליט את העובדה, שהיו מקרים רבים אחרים שבהם הוטלו עונשי מאסר ממשיים ועמד על כך שבחודשים האחרונים הנטייה היא לגזור עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה תוך יישום מדיניות ענישה מחמירה. לאחר שסקרה בפירוט ובאורח ממצה את גזר-הדין מהתקופה האחרונה הסיקה השופטת המלומדת קמא שניתן ללמוד על מגמת החמרה בענישה בעבירות נשק בתקופה האחרונה.

מכאן, עברה השופטת המלומדת לעיין בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות - היא עמדה על כך, שאין אנו עוסקים כאן בעבירה שהיא ברום מדרג החומרה של עבירות הנשק אך לחומרה צינה שהאמור בכלי-נשק חצי אוטומטי שפוטנציאל הנזק שלו גבוה, בפרט על רקע היותו מוחזק על גופו של המערער במצב מוכן לירי בצמידות למחסנית וכדורים תואמים.

הדברים הודגשו על רקע היעדר הסבר מצד המערער לרקע להחזקת הנשק בכלל וכפי שהוחזק בפרט.

בהתחשב במכלול, קבעה השופטת המלומדת קמא **מתחם עונש הולם הנע בין 10 לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נלווים.**

בבואה לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה עמדה השופטת המלומדת על כך שהמערער הוא צעיר בן כ-24 שנים, רווק, נטול הרשעות קודמות, מי שהודה במיוחד לו ובכך חסך זמן שיפוטי. כן התחשבה השופטת המלומדת בהבעת הצער והחרטה על ביצוע המעשים.

צוין, במסגרת גזר-הדין, כי המערער שהיה במעצר ממשי ואחר-כך עבר למעצר בפיקוח אלקטרוני אך הושב למעצר ממש בשל הפרת תנאי מעצר, היעדר פיקוח אנושי והעדרה של חלופה הולמת.

צוין גם, כי לא הוכן תסקיר לעניין העונש לנוכח עמדת ההגנה בעניין זה. מאלה למדה השופטת קמא שמקרה זה אינו מצביע על שיקולי שיקום המצדיקים סטייה לקולה ממתחם העונש ההולם.

לבסוף, מצאה השופטת קמא להטיל עונש בן 15 חודשי מאסר (סמוך למרכז מתחם הענישה שקבעה) לנוכח פוטנציאל הנזק הגדול אשר היה גלום בביצוע העבירות כאשר "למעשה רק לחיצה על ההדק הפרידה בין ההחזקה באקדח לבין אפשרות שימוש בו - נתון שמצביע בבירור על סיכון גבוה מאוד".

נימוקי ערעור ההגנה

הסנגור המלומד, עו"ד מג'יד ח'ג'אזי, טען בערעורו, שבית-המשפט קמא גזר על המערער עונש "חמור ביותר" אשר אינו עומד ברף הענישה הנוהג בעבירות כגון אלו בגין הורשע. לדעתו, רמת הענישה המקובלת בכגון דא נמוכה הרבה מרף הענישה שנקבע למערער. הסנגור הפנה בהקשר זה אל גזרי-דין שיצאו תחת ידי בית-משפט השלום (ת.פ. 24171-06-19 **מדינת ישראל נ' חג'אזי** - בו נקבע מתחם ענישה הנע בין 9 חודשי מאסר לבין 3 שנות מאסר); אל גזר-דינו של בית-משפט השלום בעכו במסגרת ת.פ. 26424-04-20 **מדינת ישראל נ' יאסין**, שם נקבע מתחם הנע בין 11 לבין 24 חודשי מאסר ועוד.

בראי הפסיקה, שאותה הציג הסנגור, הוא טען, שהעונש שהשית בית-משפט קמא על המערער "מפליג וחמור" ללא נימוק המצדיק זאת. לדעתו, הענישה הנוהגת בעניינים אלו נעה ככלל בין מאסר שירות בעבודות שירות ועד שנת מאסר בפועל. עוד טען הסנגור המלומד שהמעשים מצויים ברף התחתון של העבירות שכן לא הוצבע על כוונה לבצע עבירה (נוספת). גם נסיבות ביצוע העבירות אינן חמורות - לא נלווה לה תכנון; בהיבט הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הודגש, כי המערער הודה בהזדמנות הראשונה. במישור זה אף הוצבע על כך, שלחובת המערער אין נזקף עבר פלילי כלל ועיקר.

לסיכומי של דבר, טען הסנגור, שבית-המשפט שגה עת קבע מתחם ענישה מחמיר (ואימץ בכך, למעשה, את מתחם הענישה שהוצע בידי התביעה) למרות שהפסיקה, אשר עמדה בבסיס קביעה זו גילמה מקרים חמורים הרבה מזה הנדון כאן.

הסנגור ציין - עניין לנו באדם צעיר כבן 25 העומד להתארס אשר שהה 5 חודשים במעצר בפיקוח אלקטרוני. האמור במי שמתחרט על המעשה ומיצר על מעורבותו בו.

לפיקר, התבקשנו להקל בעונשו של המערער.

עמדת המשיבה

באת-כוחה של המשיבה, עו"ד שרון אייל, עתרה לדחיית הערעור. היא עמדה על המגמה להילחם בעבירות נשק ועל

הכוונה לפעול להעלאת רמת-הענישה בכגון דא. עוד צוין, שמדובר במקרה שנסיבותיו חמורות שכן הנשק הוחזק על גופו של המערער כשהוא מוכן למעשה לירי. ב"כ המשיבה ציינה שהעונש שהוטל איננו חורג מהמקובל כלל, ודאי לא במידה המצדיקה התערבותנו.

בהתייחסה לפסקי-דין, אשר אליהם הפנה הסנגור אבחנה אותם ב"כ המשיבה בין השאר על רקע העובדה, שמדובר במקרים, שבהם הוחמר עונש, שהוטל בערכאה הראשונה באורח שאינו ממצה את מלוא חומרת הדין, כדרכנו ביושבנו בערעורים.

דין והכרעה

בערעור זה אין כל ממש ואני מציע לחבריי לדחותו.

העונש אותו גזר בית-המשפט קמא על המערער הוא ראוי והולם את אופי העבירות שבעשייתן הורשע המערער על נסיבות ביצוען.

אזכיר, כי הלכה היא, שערכאת הערעור לא תתערב בענישה שהושתה על ידי הערכאה הדיונית, אלא אם אכן מדובר בסטייה מהותית ממדיניות הענישה הראויה, או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות לעשות כן. באופן זה, התערבותה של ערכאת הערעור תתקיים במצבים שבמסגרתם הערכאה הדיונית התבססה על טעות מהותית, או שהעונש שנגזר על ידה חורג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים, בדרך כלל, בנסיבות דומות (ע"פ 3091/08 **טרייגר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 29.1.09; ע"פ 6877/09 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 25.6.12).

כפי שהוטעם בהרחבה ובצדק רב בגזר-דינה של הערכאה הראשונה, תופעת החזקת נשק בלתי-חוקי בידי אזרחים ואזרחיות פשתה במקומותינו. ניתן לכנותה "מכת-מדינה". האמור בתופעה בעלת פוטנציאל נזק אדיר. פוטנציאל זה עלול לבוא לביטוי בהיבטי פעילות עוינת, פעילות עבריינית המבוצעת על-ידי אנשי "פשע מאורגן" אך גם בהיבטי אלימות קהילתית ומשפחתית. אכן, חדשות לבקרים אנו מתבשרים על מקרה בו נורו יריות אל עבר עסק או אל עבר רכב כזה או אחר; אנו שומעים על שליפת נשק חם בעימותים עם גורמי אכיפה; אנו מתבשרים על שימוש בנשק חם בסכסוכי-שכנים, בסכסוכי-נהגים ולעיתים אף בסכסוכים משפחתיים. עמדה על כך כב' השופטת ארבל במסגרתו של ע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (ניתן ביום 19.01.14), בצינה כדלהלן:

"עבירות המבוצעות בנשק - לרבות רכישה, החזקה ונשיאת נשק - טומנות בחובן פוטנציאל סיכון הרסני לפגיעה בשלום הציבור וביטחונו. החשש הוא כי נשק המוחזק שלא כדין ישמש לפעילות עבריינית העלולה להביא לפגיעה ואף לקיפוח חייהם של אזרחים תמימים. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פליליים ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו. ודוק: הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו

למטרת ביצוע של עבירות אחרות. עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד..".

בית-המשפט מצווה למגר תופעות אלו. מדיניות הענישה, שאותה התווה בית-המשפט העליון בכל הנוגע להחזקת נשק שלא כחוק היא מחמירה {ראו למשל: רע"פ 2822/12 דואהרי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.4.12); ע"פ 3288/14 מדינת ישראל נ' קריספיל (ניתן ביום 24.8.14), ע"פ 4329/10 איסמעיל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.10.10); עפ"ג 12058-07-12 זמירו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.10.12)} ומביאה לביטוי את הסיכונים הכרוכים במעשים מסוג זה. עמד על כך כב' השופט ע' פוגלמן במסגרת ע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש (ניתן ביום 9.6.10), בצינו כדלהלן:

"..חומרתה של עבירת החזקת הנשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוע של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה... המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה... יש לעשות כן עוד בטרם יעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל..". (ההדגשות אינן במקור).

ואכן, "ייבוש" השטח מכלי-נשק חמים האסורים בהחזקה מחייב הטלת עונשים חמורים מרתיעים וכואבים על מי שנתפס מחזיק נשק, נושא אותו או מובילו שלא כדין. כידוע, רשויות האכיפה מתקשות לאתר את כל עברייני-הנשק בשל נפיצות התופעה ובשל העובדה שהעבירה מבוצעת בחדרי-חדרים. לפיכך, על מידת העונש המוטלת גם להביא נתון זה בחשבון ולייצר הרתעה בהיבט התוצאתי של המשוואה. רמת הענישה חייבת להיות כזו, המשדרת לעברייני-נשק פוטנציאליים, את המסר, שלפיו, אם ייתפסו בביצוע עבירה שכזו, צפויה להם תקופת מאסר ממושכת בכליאה. כך, ניתן להפר את איזון משוואת כדאיות ביצוע העבירה ואולי גם "לשטח" את עקומת מעשי הרצח והירי המבוצעים באמצעות נשק המוחזק שלא כחוק.

אכן, יש ממש בטענת הסנגור, שלפיו העונש שנגזר למערער שלפנינו איננו מן הקלים (ביחס לפסיקה אשר היתה מקובלת בכגון דא עד העת האחרונה). עם זאת, מקום בו מערכת-המשפט ובית-המשפט העליון בראשה באה לכלל הכרעה ערכית, שלפיה יש מקום לשנות את משוואת כדאיות החזקת כלי-הנשק, תופעה זו היא מן הסתם צפויה וסבירה.

הוא גם צודק בטענתו, שלפיה לא הייתה הצדקה של ממש לקבוע את עונשו של המערער הרבה מעל תחתית מתחם הענישה בהתחשב בנסיבותיו האישיות - גילו הצעיר, עברו הנקי הודאתו באשמה וחרטתו הכנה. עם זאת, לשיטתנו, מתחם העונש אשר נקבע בערכאה הראשונה נטה מעט לקולה ונכון היה לקבוע מתחם אשר רצפתו גבוהה יותר לנוכח מגמת ההחמרה המבוארת לעיל.

אילו כך נהגה הערכאה הקמא, הרי שהעונש שהוטל לא היה נחשב כסוטה לחומרה כלל ועיקר ביחס למנעד הגלום במתחם העונש ההולם.

זה המקום להביא את התייחסותי לטענתו של הסנגור, שלפיה בית-המשפט קמא לא ייחס משקל מספיק לעובדה, שלפיה מרשו שהה משך כחמישה חודשים במעצר בפיקוח אלקטרוני, וכי אילו עשה כך, היה העונש המוטל על מרשו קל יותר באורח מהותי.

סבורני, שגם בטענה זו אין כדי להועיל לסנגור בניסיונו לשכנענו להמתיק את עונשו של המערער. אכן, מעצר בפיקוח אלקטרוני הוא אכן מעצר. לפיכך, ראוי להתחשב בו כשיקול בענישה. זו אף הלכתו המפורשת של בית-המשפט העליון (ראו לעניין זה: ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.4.16). אילו סברתי, שהעונש אשר הוטל על המערער בערכאה הראשונה (מתוך התחשבות בתקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני) מחמיר עמו יתר על המידה בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות ובנסיבותיו האישיות, לא הייתי מהסס מלהתערב בו על-ידי הפחתתו.

דא עקא, כפי שרמזתי לעיל, מתחם העונש ההולם אשר נקבע בידי הערכאה קמא נטה באורח בלתי מבוטל לקולה בהתחשב בנסיבות ביצוע המעשים (החזקת אקדח תקני טעון במחסנית ובכדורים בפתח חוות-סוסים) ובמגמת ההחמרה המתחייבת בכגון דא.

סוף דבר

בחינת העונש אשר הוטל לבסוף, בשים לב למתחם העונש ההולם הנכון, בנסיבות האישיות, ובתקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני בה שהה המערער כאן, מביאה אותי לדעה, שאין הוא סוטה מהראוי במידה המצדיקה התערבותנו.

התוצאה היא, שאני מציע לחברתי ולחברי כי נורה על דחיית הערעור.

א' לוי, שופט

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]:

עיינתי בחוות דעתו של חברנו הנכבד השופט א. לוי.

א. תמים דעים אני עם חברנו, שנוכח נפוצות התופעה של החזקת נשק שלא כדין, נשיאתו או הובלתו קיימת בפסיקה הרלוונטית מגמה ברורה של החמרה בענישה בגין עבירות נשק, החמרה שנועדה למגר עבירות חמורות אלה, שהסיכון הטמון בביצוען ברור וגלוי לעין.

מכאן שהענישה בעבירות אלה חייבת להביא לידי ביטוי אפקט מרתיע הן כלפי הנאשם והן כלפי עברייני נשק פוטנציאליים (עיינו, למשל: ע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש ואח' (9.6.10), ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' יונס סובח ואח' (5.11.19)).

ב. לפיכך, עקרונות הענישה שהציב לעצמו בית-משפט קמא בהתאם לפסיקתו העדכנית של בית-המשפט העליון בכל הנוגע לעבירות נשק, מקובלים עלי במלואם, ואין בידי אלא להצטרף לנימוקי גזר הדין שפירט בית-משפט קמא.

ג. אני חולק על עמדת חברנו הנכבד השופט א. לוי, הסבור שמתחם הענישה של בית-משפט קמא נוטה מעט לקולה. חברנו סבור, שנכון היה לקבוע מתחם ענישה שרצפתו גבוהה יותר, לנוכח מגמת ההחמרה שבפסיקה, אך כאמור, עמדתו זו של חברנו אינה מקובלת עלי.

בית-משפט קמא קבע, שמתחם הענישה ההולם נע בין 10 חודשים ל-24 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים. קביעתו זו של בית-משפט קמא מעוגנת היטב בפסיקה הנוהגת (עיינו, למשל, אך לאחרונה: עפ"ג (מחוזי חיפה) 34995-05-20 **מדינת ישראל נ' פלוני**, בפסקה ל"ד (18.6.20), שם נקבע פה אחד מתחם ענישה במנעד שבין 10 חודשים ל-24 חודשים, מקום בו הנאשם החזיק בביתו בתוך תיק גב תת-מקלע מאולתר ומחסנית מאולתרת, שלא כדין.

ד. טענת הסנגור, אשר סבור, כי העונש שנגזר על מרשו (15 חודשי מאסר בפועל) ניצב הרבה מעבר לסף התחתון של מתחם הענישה, חרף גילו הצעיר של המערער, עברו הנקי, הודאתו באשמה, וחרטתו הכנה - זכתה למענה מנומק כדבעי בגזר-דינו של בית-משפט קמא, שעמד, ובצדק, על הסיכון הגבוה מאוד הנובע מן האופן בו החזיק המערער, על גופו, בהיותו בפתח חוות הסוסים שבטמרה, את האקדח החצי אוטומטי, כשהוא טעון.

אני מפנה לדברי בית-משפט קמא בסיפא של גזר-דינו:

"יחד עם זאת, אני רואה לנכון להבהיר, כי השיקול המרכזי שהביא אותי למסקנה כי אין להסתפק בעונש שעומד על הרף התחתון של המתחם אשר קבעתי, נעוץ בעובדה כי הנאשם החזיק על גופו אקדח חצי אוטומטי טעון כשהוא יושב בפתח חוות סוסים ללא כל הסבר. זאת ועוד, להבדיל ממקרים אחרים שנדונו בפסיקה ובהם הוחזק הנשק כשהוא עטוף, כשהוא מוסתר במקום כלשהו ולא על גופם של נאשמים, או כאשר הנשק לא היה טעון (המחסנית והכדורים היו מופרדים מהאקדח), המקרה דנן הצביע על פוטנציאל נזק גדול מאוד, שכן הנאשם החזיק כאמור את האקדח על גופו כשהוא טעון ומוכן לירי מידי, ולמעשה רק לחיצה על ההדק הפרידה בין ההחזקה באקדח לבין אפשרות השימוש בו - נתון שמצביע בבירור על סיכון גבוה מאוד".

נימוקו זה של בית-משפט קמא מקובל עלי במלואו, ומבהיר מדוע מוצדק הוא שתקופת המאסר בפועל שהוטלה על המערער חרגה במידה לא מעטה מן הסף התחתון של המתחם, ואולם אינני סבור שיש מקום לקבוע מתחם ענישה שהסף התחתון שלו גבוה יותר מזה אשר נקבע על ידי בית-משפט קמא.

ה. הסתייגותי היחידה באשר לגזר-דינו של בית-משפט קמא מתייחסת לתקופה בה שהה המערער במעצר באיזוק אלקטרוני, דהיינו: מיום 19.8.19 עד יום 14.1.20, משמע, קרוב לחמישה חודשים.

בית-משפט קמא הזכיר כמובן את תקופת היותו של המערער במעצר באיזוק אלקטרוני, אך לא נתן דעתו לשאלה, האם תקופה זו מצדיקה התחשבות כלשהיא בענישה המוטלת על המערער.

ו. השאלה האם יש מקום ליתן משקל, בשעת גזירת העונש, לתקופה בה שהה נאשם במעצר באיזוק אלקטרוני, עלתה לדיון בבית המשפט העליון, ועיינו בדברי כב' השופט (בדימוס) ס' ג'ובראן ב-ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 33 (20.4.16).

"התחשבות במשך התקופה שבה הנאשם שהה בפיקוח אלקטרוני צריכה להיעשות כשיקול לקולה בבואו של בית-המשפט לגזור את עונשו של נאשם. התחשבות זו תיעשה בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה, על-תנאי המעצר והפיקוח האלקטרוני שבו, בין היתר, יהיה על הערכאה הדיונית לתת דעתה לאורך תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני; להיקף ההגבלה על חירותו של הנאשם במסגרת תנאי המעצר; ולריחוקו של מקום המעצר בפיקוח אלקטרוני מביתו, ממשפחתו וממרכז חייו של הנאשם" (ההדגשה שלי - י.ג.).

וכן עיינו בדברי כב' השופט י. עמית ב-ע"פ 6201/18 טובול נ' מדינת ישראל בפסקה 127 (28.10.19):

"הלכה היא כי ימי מעצר בפיקוח אלקטרוני לא ינוכו מהעונש באופן אריתמטי, אלא יהיו אך אחד השיקולים במלאכת גזירת הדין (ע,פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.2016))".....

ובהמשך:

"לצורך קביעת משקלו של הפיקוח האלקטרוני כשיקול לקולה, יש לבחון, בין השאר, את תקופת המעצר, את היקף ההגבלה על חירות העצור, ואת ריחוק מקום המעצר מביתו, ממשפחתו וממרכז חייו (שם, בפסקה 33)." (ההדגשה שלי - י.ג.).

ז. בעניינו, עולה מן ההחלטה שניתנה בעניינו של המערער בתיק המעצר מ"ת 17932-07-19 (החלטה מיום 19.8.19) שהוטל עליו לשהות במעצר באיזוק אלקטרוני **ביפיע** (מקום מגוריו של המערער הוא **בטמרה**), וכן נקבע, שעליו לשהות במקום המעצר כשעמו נמצא בכל עת אחד המפקחים שאושרו על ידי שירות המבחן, בנוסף לאמו.

נקבע גם באותה החלטה, שעל המערער להתייצב בכל הדיונים בעניינו בליווי אחד המפקחים, **ולא תתאפשר כל יציאה ללא קבלת אישור מתאים ומראש של בית-המשפט.**

בקשה שהגיש המערער לפתיחת חלונות התאוורות נדחתה בהחלטת כב' השופטת אביגיל זכריה ביום 7.10.19, ונקבע, שדי לצורך זה ביציאתו של המערער לשתי מרפסות שנמצאות במבנה.

בקשה נוספת שהגיש המערער ושנועדה לאפשר לו לצאת לעבודה נדחתה אף היא וזאת ביום 16.12.19 בהחלטת כב' השופטת ג' טנוס.

ח. אכן, ביום 14.1.20 הוחזר המערער למעצר מאחורי סורג ובריח משנמצא, כי הפר את תנאי הפיקוח האלקטרוני. עיקר ההפרה התבטא בכך שהמפקח או המשמורן שאושרו על ידי בית-המשפט לא שהו במקום הפיקוח, אם כי המערער עצמו כן שהה במקום. היה מקרה אחד שבו יצא המערער ממקום הפיקוח לפני זמן תחילת חלון ההתאוורות. עקב ההפרה הוחזר המערער ביום 14.1.20 למעצר מאחורי סורג ובריח.

ט. נותרת בעינה השאלה, שבית משפט קמא לא דן בה, והיא: האם ראוי להביא בחשבון את התקופה של קרוב לחמישה חודשים במהלכה שהה המערער במעצר באיזוק אלקטרוני כשיקול לקולה?

בהתחשב בכך, שהמערער שהה במעצר באיזוק אלקטרוני ביפיע, בשעה שמקום מגוריו הוא טמרה, על-פני תקופה הקרובה לחמישה חודשים, למעשה ללא חלון התאוורות (בקשתו לחלון התאוורות לצורך עבודה נדחתה), ונאסר עליו לצאת ללא קבלת אישור מתאים ומראש של בית-המשפט (כגון: ההחלטה מיום 17.11.19 - פתיחת חלון לצורך טיפול שיניים) סבורני, שהיה מקום להביא בחשבון **במידת מה**, את תקופת מעצרו של המערער באיזוק אלקטרוני כשיקול לקולה.

מטעם זה בלבד, הייתי מקבל את הערעור חלקית בלבד, ומעמיד את תקופת מאסרו של המערער על 14 (ארבעה-עשר חודשים) בניכוי ימי המעצר מאחורי סורג ובריח, כפי שצוינו בגזר הדין של בית-משפט קמא.

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]

השופטת ע. ורבנר:

1. לאחר שעיינתי בחוות-דעתם של חברי כב' השופט גריל (אב"ד), וכב' השופט לוי, הנני מצטרפת לתוצאה אליה הגיע כב' השופט לוי, ועל פיה דין הערעור להידחות.

שני חברי הדגישו את נפישות התופעה של החזקת נשק שלא כדין ואת מגמת ההחמרה בענישה בגין עבירות נשק, וזאת על-מנת למגר את התופעה, והנני מצטרפת לאמור בדבריהם בעניין זה.

בנסיבות העניין, כאשר המדובר במערער שהורשע בהחזקת אקדח חצי אוטומטי, כשבתוכו מחסנית תואמת טעונה במצב "הכנס", אינני סבורה כי גזר-הדין שנפסק על-ידי בית-משפט קמא חורג במידה קיצונית מהמקובל, באופן המצדיק התערבות ערכאת הערעור.

עמוד 9

2. באשר להתערבות ערכאת הערעור במידת העונש שנקבעה, נפסק:

"הלכה פסוקה היא שערכאת הערעור אינה גוזרת מחדש את דינו של מערער, ואינה נוטה להתערב בעונש שנגזר על-ידי הערכאה הדיונית, זולת בנסיבות חריגות שבהן נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או במקרה שבו העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת.... בנדון דידן, אכן נפלה שגגה מלפני הערכאה הדיונית בכך שלא הגדירה באופן ברור את מתחם הענישה ההולם למעשים. יחד עם זאת, בית משפט זה פסק פעמים רבות כי זוהי אינה טעות המצדיקה כשלעצמה את התערבות ערכאת הערעור; "ערכאת הערעור בוחנת, בראש ובראשונה, את התוצאה העונשית הסופית, וגם אם נפלה שגגה באופן הפעלת מנגנון הבניית שיקול הדעת שעוגן בהוראות תיקון 113, אין בכך כדי להצדיק קבלת ערעור כאשר התוצאה העונשית אינה מצדיקה התערבות"
(ע"פ 8109/15 אהרון אביטן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (9/6/16))."

3. התוצאה העונשית הסופית בעניינו של המערער, כפי שנפסק על-ידי בית-משפט קמא, אינה מצדיקה, לדעתי, התערבות.

ע' ורבנר, שופטת

לפיכך הוחלט ברוב דעות השופט א. לוי והשופטת ע. ורבנר, כנגד דעתו החולקת של השופט העמית י. גריל, לדחות את הערעור.

ניתן היום, י"ז תמוז תש"ף, 09 יולי 2020, במעמד הנוכחים.

ע' ורבנר, שופטת

א' לוי, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]